

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **J. Š. t.č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Ž.**, proti odporcovi: **European Court of Human Right, Council of Europe, Strasbourg Cedex, France**, v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh **z a m i e t a .**

Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 25.08.2010, doručeným najvyššiemu súdu dňa 22.09.2010 domáhal, aby súd odporcovi uložil povinnosť v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia v konaní pod sp. zn. sťažnosť č. 44512/09 Š. vs. Slovensko konať a rozhodnúť. Svoj návrh odôvodnil tým, že sa obrátil na Európsky súd pre ľudské práva so sťažnosťou pre porušenie ľudských práv a základných slobôd zaručených Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd proti Slovenskej republike. Odporca je takmer 24 mesiacov v predmetnej veci nečinný, preto podal na najvyšší súd návrh podľa § 250t O.s.p., aby odporcovi uložil povinnosť konať a rozhodnúť.

Najvyšší súd najprv skúmal splnenie procesných podmienok konania, a to právomoci súdu prejednať a rozhodnúť vec, keďže navrhovateľ sa domáhal uloženia povinnosti konať a rozhodnúť Európskemu súdu pre ľudské práva.

Podľa § 7 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 7 ods. 2 O.s.p. v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov

orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 7 ods. 3 O.s.p. iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 O.s.p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované.

Podľa § 2 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov súd rozhoduje o tom, či vec predložená súdu patrí do právomoci súdu. Súd nemôže vysloviť, že vec nepatrí do právomoci súdu, ak ju nemôže postúpiť na konanie a rozhodnutie inému orgánu verejnej moci.

Pri skúmaní podmienok konania, najvyšší súd zistil neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, nedostatok právomoci v zmysle § 7 ods. 1, 2 O.s.p., keďže súdy nemajú právomoc preskúmať rozhodnutia alebo postup cudzích súdnych alebo iných orgánov, v danom prípade Európskeho súdu pre ľudské práva. V prejednávanej veci nie je daná právomoc súdu, ale ani iného orgánu, ktorý by mohol uložiť povinnosť Európskemu súdu pre ľudské práva konať a rozhodnúť. Z ustanovenia § 2 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. vyplýva, že pokiaľ súd pri skúmaní procesných podmienok konania dospeje k záveru, že nie je daná právomoc súdu na konanie a nie je daná ani právomoc iného orgánu na konanie a rozhodnutie, potom nemôže konanie pre tento nedostatok zastaviť, ale otázku právomoci musí riešiť pozitívne vo svoj prospech, teda vec musí prejednať sám. Preto najvyšší súd bez nariadenia pojednávania (§ 250t ods. 4 veta prvá O.s.p.) prejednal vec, avšak dospel k záveru, že návrh je neprípustný, a preto ho podľa § 250t ods. 4 veta štvrtá O.s.p. zamietol.

Podľa § 250t ods. 1 O.s.p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal

prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250t ods. 4 O.s.p. súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Inštitút konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy upravený v štvrtej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je určený na ochranu fyzickej alebo právnickej osoby, pokiaľ orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom. Základným predpokladom na to, aby súd mohol návrh prejednať a v prípade, ak je dôvodný návrhu vyhovieť je, aby išlo o nečinnosť orgánu verejnej správy. V zmysle § 244 ods. 2 O.s.p. sú orgánmi verejnej správy orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, ako aj orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby, ako aj fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Európsky súd pre ľudské práva ako medzinárodný súdny orgán, zriadený na zabezpečenie plnenia záväzkov vyplývajúcich z Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho protokolov, nie je orgánom v zmysle § 244 ods. 2 O.s.p., preto mu súd nemôže uložiť povinnosť konať a rozhodnúť. Na základe uvedeného najvyšší súd nemohol návrhu navrhovateľa vyhovieť, a preto ho podľa § 250t ods. 4 veta štvrtá O.s.p. ako neprípustný zamietol.

O trovách konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250t ods. 5 O.s.p. tak, že navrhovateľovi nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože návrhu nebolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 8. februára 2011

JUDr. Ivan R u m a n a , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková